

W. Kelly

Inleiding tot het evangelie van Johannes

Gods genade voor de volken

Johannes

De vier evangeliën zijn vier overeenstemmende getuigenissen aangaande de Heer Jezus Christus, en als zodanig kostbaar. Maar we moeten ze niet bekijken als slechts elkaar verklarende en aanvullende getuigenissen. Door het onderscheiden karakter en het doel ervan voor ogen te houden, krijgen wij een volledige blik op de Heer Jezus. Zoals een biograaf ons iemands huiselijke of politieke leven kan geven, moeten wij iemand – om hem volledig te kennen – vanuit alle gezichtspunten beschouwen. Voor elk gezichtspunt worden bijzondere gebeurtenissen aangehaald, maar ook bepaalde omstandigheden tijdens die gebeurtenissen.

Dat zien wij ook in de vier evangeliën. Als dit noodzakelijk of wenselijk is voor een normaal mens, hoe veel te meer geldt dit als het leven wordt beschreven van de Heer Jezus Christus, Die zoveel relaties heeft zowel met God als met de mens. De Heilige Geest heeft hierover gesproken in de profeten en de andere geschriften van de Bijbel, al vóór de evangelisten. In 1 Kronieken bijvoorbeeld zien we David in een ander licht dan in 1 en 2 Samuel. In Samuel vinden wij zijn algemene geschiedenis. In 1 Kronieken vinden wij niet alle gebeurtenissen van zijn leven, maar wij zien hem in die gebeurtenissen die hem tot een type maken van onze Heer, Die Davids Zoon is. Dat vinden we ook in 2 Kronieken wat Salomo betreft; daar staat niet zijn hele geschiedenis zoals in 1 Koningen. In Kronieken worden we niet aan zijn zonden herinnerd, want de Heilige Geest gebruikte de pen van de schrijver op een speciale manier toen hij Salomo in 2 Kronieken tekende. Hij stelt hem meer voor als een

beeld van Hem, Die de grote Zoon van David en de Koning van Israël in volle schoonheid is; de trots van het volk en de wens van de hele aarde.

Dit alles is volmaaktheid en verscheidenheid, geen gebrek aan overeenstemming. Wij moeten de volmaaktheid van Gods wijsheid bewonderen in Zijn heilig Woord in deze dingen. De gedachten van de Heer in deze verscheidenheid zijn een en al volmaaktheid. Welk pad Hij bewandelt, welke relatie Hij ook inneemt, welke genegenheid Zijn ziel vervult, alles is volmaakt. Als wij Hem zien in Zijn verhevenheid als de Zoon van God, of in Zijn meegevoel als de Zoon des mensen, in Zijn relatie tot het Joodse volk in Mattheüs, of meer algemeen onder de mensen zoals in Lukas, of als de Dienstknecht in de verschillende behoeften van zondaars zoals in Markus, of als de hemelse Vreemdeling zoals in Johannes: alles is volmaaktheid. Dit te zien en na te gaan is voor ons als discipelen voordeel en blijdschap. *'Wonderbaar zijn Uw getuigenissen, daarom bewaart ze mijn ziel'* (Ps. 119:129).

Het evangelie van Johannes, of volgens Johannes, dat is de gestalte of het karakter dat de Heilige Geest behaagde door Johannes mee te delen. Dit deel van de Schrift is voor gelovigen heel kostbaar. Velen hebben zo van dit evangelie genoten, misschien zonder te weten waarom. Want onze geestelijke smaak en wens gaat dikwijls uit boven ons verstand; en dat is goed. Maar eerst enkele voorafgaande opmerkingen, die ons een beter verstaan en genot geven. Moge de Heer ons bewaren en onze gedachten leiden.

Uit Israëls geschiedenis hebben wij geleerd hoe geheel afhankelijk zij waren van Gods eigen hulpbronnen. Want door die hulpbronnen zijn zij in hun hele geschiedenis ondersteund en geleid. Vader Abraham was geroepen door soevereine genade (Joz. 24:2-3). Gods eigen hand had hen in Egypte beschermd en uitermate talrijk gemaakt (Ex. 1:12). In de eenzaamheid van de woestijn van Midian, waar men Israël niet kende, werd Mozes voorbereid om de bevrijder uit Egypte te worden. De reis door de woestijn naar het Beloofde Land toonde hun totale afhankelijkheid van God. Door Zijn Geest, en niet door eigen kracht, versloeg Jozua de volken van Kanaän. Later in andere omstandigheden gebeurde hetzelfde. Het zwaard van Jozua, dat Gods trouw aan Zijn beloften aan Abraham bevestigde, was nauwelijks in de schede en de zegen van God was Israëls deel, of de zegen ging verloren. In Israël zag men ontrouw en zwakheid, maar in hun God was waarheid en kracht. Israël in Kanaän was eigenlijk een herhaling van Adam in het paradijs. Nog voor het einde van de tijd van de richters had Israël door ongehoorzaamheid alles verbeurd. De inwoners van het land waren niet verdreven. Maar het vervolg van het boek Richteren toont ons de tegenwoordigheid van God onder hen: er was van tijd tot tijd herstel en overwinning over het kwaad door de kracht van de Geest.

Dit moet het werk van God zijn in een tijd van verbeurde zegen: óf oordeel in gerechtigheid, óf zegen in soevereine genade. De mens moet verootmoedigd en terzijde gesteld worden, als hij na de voorafgaande beproeving te licht bevonden blijkt. God doet dan met nieuwe kracht een ongewone daad, iets buiten de regel van de bedeling en onafhankelijk van wat eigenlijk de menselijke hulpbron is. Alle bevrijdingen in de dagen van de Richteren dragen dit stempel. Met het optreden van Debora, Gideon, Jefta en Simson zou het eigen bestel, gehandhaafd door de natuurlijke hulpbronnen, geen redding hebben gebracht. Een voorbeeld hiervan vinden we al in het buitengewone optreden van Eldad en Medad en hun metgezellen. Dat was Gods soevereine voorziening door de Heilige Geest, na het falen van Mozes vanwege zijn ongeduld om door te gaan met het werk dat hem was opgedragen. Daar leerde hij tot berisping van zijn ongeloof dat de hand van de Heer niet te kort was geworden (Num. 11:23).

‘Debora richtte destijds Israël’. Maar dit was niet de opvolger van Mozes, die ‘koning in Jesjurun’ was, zoals wij verwacht zouden hebben. De eer was gelegd in de handen van een vrouw, omdat Israël in wanorde verkeerde. Het falen van het volk had alles verstoord en het redmiddel moest worden toegepast door Gods eigen hand. En dat gebeurde ook. Zij zong: *‘Ga voort, mijn ziel, met kracht’*, een belijdenis dat de bron van haar kracht en de overwinning geheel in God lag en dat zij in de kracht van de Geest de strijd van de Heer had gestreden en had overwonnen.

Zo is het ook met *Gideon*. Hij kwam niet uit de stam Juda, aan wie zo'n eer volgens oud recht toekwam, maar uit Manasse. Zijn familie was de kleinste in Manasse. Zo iemand werd van de dorsvloer geroepen om het zwaard te dragen, dat weldra ‘het zwaard van de Heere en van Gideon’ zou heten. En zijn leger bestond uit 300 man met bazuinen en kruiken. Vreemde oorlogswapens tegen het leger van Midian! Maar Midian vluchtte. Een gerstebrood rolde in het kamp van Midian en keerde de tenten om! Want God Zelf handelde weer en de schat van Israëls kracht mocht daarom in een aarden kruik liggen (vgl. 2 Kor. 4:7, dit lijkt een zinspeling te zijn op de kruiken en de fakkels van Gideon).

Bij *Jefta* zien wij eenzelfde verhaal. Als de zoon van een vreemde vrouw werd hij door zijn broeders verworpen in Israël. Maar hij werd door God uitgekozen om Israëls bevrijder te zijn in de dag van de strijd. Waar was Israëls eer nu? Waar was de heerlijkheid en de waarde van hun *eigen* bestel? Want de door zijn broeders verachte leider werd de enige hoop in hun rampspoed. Dit was niet tot *hun* eer, en ook hun eigen bestel was nu niet hun hulp en steun. Gods Geest, in soevereine genade voor Israël, gaf Jefta. De strijd was van de Heere. Israël had weer gefaald, maar God was hun tot hulp.

Dit vinden wij ook bij *Simson*. Alles wat hem leidt in de loop van deze geschiedenis spreekt van de kracht en de bijzondere wegen van God. In Israël's bestel was niets dat dit kon doen. Simson was een kind van de belofte, opgevoed in de niet-geëerde stam van Dan, en hij was het bewijs van Gods genade en soevereiniteit. Daarom werd hij direct afgezonderd voor God en buiten de eigenlijke Joodse orde van de dingen gebracht. De weg die hij ging lag dwars over het platgetreden pad van Israël. Het geheim van zijn God was bij hem. Niemand kende het raadsel dan hijzelf, zijn eigen familie kende het ook niet. Hij wilde niets te doen hebben met zijn ouders en het land en de wet van Israël, en stond onder een nieuwe en bijzondere leiding. Tegengesteld aan de wet, en toch onder de toelating van de wetgever huwde hij een Filistijnse vrouw. Hij ging niet de gewone weg van Israël en gebruikte de hulpbronnen van Israël niet. Maar vreemde en verrassende daden kenmerken zijn levensloop, vanaf de legerplaats te Dan tot aan zijn dood in het Filistijnse land. Alles wat hij deed had hetzelfde karakter. Een ongekeerde kracht bewoog en leidde hem. Israël's hulpbronnen werden opzijgezet en God Zelf toonde Zijn genade en macht!

Hetzelfde zien we bij *Samuel*. Ook hij was een kind van de belofte en als zodanig een bewijs van Gods genade (Rom. 9:8). Johannes 1:13 zegt van de gelovigen dat zij *'niet uit bloed, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn'*. Bij zijn geboorte bezong de moeder van Samuel de lof van Gods genade, door de Heilige Geest. Eerst werd hij een dienstknecht in de tabernakel, daarna werd hij geroepen opdat heel Israël hem leerde kennen als Gods profeet. En ten slotte zien we hoe hij als de redder en bevrijder van het volk de steen Eben-Haëzer mocht oprichten, d.i. tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen.

Na hem zien wij bij *David* weer Gods eigen weg en Zijn hulpbronnen in een tijd van nood. Want David werd vanachter de schapen geroepen om Israël te weiden. Zijn vader en zijn broers hielden geen rekening met hem. Israël kende hem niet, maar God koos hem en zalfde hem. Hij was tijdelijk een verbannen en een arme zwerver; maar ten slotte werd het Koninkrijk gevestigd met zijn huis door een verbond van onfeilbare genade tot in eeuwigheid. Zo ging het vanaf de roeping van Abraham, hun vader, tot aan de verheffing van David als koning. Door Mozes, Jozua, de richters en Samuel werd iedere stap van dit wondervolle handelen volbracht door de genade van God, terwijl de hulpbronnen van hun eigen bestel totaal nutteloos bleken.

De profeten zijn nog een rij van getuigen van dezelfde waarheid. Zij werden verwekt om Israël te leiden door de buitengewone kracht van de Geest. De oorspronkelijke orde van de dingen in Israël voorzag niet in zo'n dienst. Het volk moest stand houden in de herinnering en de gehoorzaamheid aan de woorden van Mozes (zie Deut. 6, 11 en 31). Maar nadat zij die woorden vergaten, was er een

buitengewone werkzaamheid van Gods in de dienst van de profeten. Zo werd door leraars of profeten, door regeerders of bevrijders getuigenis gegeven van Gods hulpbronnen voor Israël bij ieder volgend geslacht. Dit moest hun voortdurend worden voorgehouden, dat zijzelf het verbond niet konden houden en dat al hun hoop op uiteindelijke eer en rust in de genade en kracht van God was te vinden. En zo zal het straks ook zijn, zoals we weten. Israël zal worden aangenomen als Gods volk in de laatste dagen, in de kracht die voor hen in Jezus te vinden is; naar Wie deze twee rijen van getuigen ook heenwijzen en die uitlopen op de waarachtige Profeet van Israël en de waarachtige Koning van Israël. Hoe verfrissend is het voor allen die teleurgesteld zijn in de mens en de menselijke wijsheid en daden, om te wandelen in een sfeer waarin de mens niet op de voorgrond staat maar God alleen wordt gezien (Jes. 2:17).

Maar er was nog een verdergaand doel van God, dat ook voortdurend te zien is in Israëls geschiedenis. De voorname bovengenoemde personen kwamen allen uit Israël en verzekerden het volk van Gods genade. Maar God had doeleinden die verder dan Israël gingen en betrekking hadden op de volken, doeleinden van een verheven karakter. En dit duidde Hij aan door een rij van getuigen, die door uitnemende personen werden gevormd die allemaal uit de volken afkomstig waren en vreemdelingen t.o.v. Israël. Er schijnt ook altijd wel een groep heidenen in Israël geleefd te hebben, die van lagere rang was dan de Israëlieten, hoewel zij ook zegeningen en inzettingen samen met hen genoten (zie Ex. 20:10; Lev. 17:12; 18:26; 24:22; Num. 9:14; 15:14-16, 29; 19:10; 35:15; Joz. 8:35; 1 Kron. 22:2; 2 Kron. 2:17; 15:9; 30:25).

Maar er was ook een groep voorname heidenen die, als ze in de geschiedenis optraden en tot bepaalde taken werden geroepen, een plaats innamen die hen verhief *boven de Israëlieten*. Beide zaken zijn betekenisvol, en een illustratie van de plannen die God voor de volken en de vreemden had, nog verborgen in Zijn raadsbesluiten. De meerderheid ervan zal in het Koninkrijk een plaats hebben die ondergeschikt is aan Israël, hoewel zij delen in de vreugde van Israël. Terwijl er een uitverkoren en onderscheiden groep uit de volken is – zij die nu geroepen worden om de gemeente van God te vormen –, waarvan de plaats en de waardigheid ver verheven zal zijn boven die van Israël (Openb. 21:9-11, 23-24). De eerste van deze voorname rij vreemdelingen is de priester van Salem, *Melchizedek* (Gen. 14). Dan komen Asnath en Zippora, de vrouwen van resp. Jozef en Mozes (Gen. 41; Ex. 2). Beide vrouwen waren vreemdelingen van de belofte, maar zij werden de moeders van de kinderen van deze voorname leiders in Israël toen die in hun dagen gescheiden waren van het volk. Zij bekleedden waardigheden waarop de voornaamste dochters in Israël jaloers zouden kunnen zijn.

Dan komt *Jethro* die priesterlijke dienst verrichtte, toen Israël uit Egypte kwam, en in de tegenwoordigheid van Aäron raad gaf in bestuurszaken aan Mozes, hoewel hij maar een vreemdeling was. Hij nam voor een kort ogenblik een heel voorname plaats in Israël in. Mozes en Aäron – de koning en de priester in Jesjurun – werden door deze vreemdeling overtroffen. Een duidelijk teken, zoals bij Melchizedek al eerder het geval was, van toekomstige grote dingen voor de heidenvolken.

Na Jethro komt *Rachab*, ook een vreemdelinge, die een hoge plaats in Israel kreeg. Een gedachtenis waarnaar de dochters van Israël voortdurend verlangden, want de hoop van Israël kwam door haar naar het vlees (Matt. 1:5), en over haar geloof wordt gesproken in verband met het geloof van Abraham (Jak. 2).

Dan komt *Jaël*, de vrouw van Heber de Keniet, die ook geëerd was. Door haar hand en op bijzondere wijze werd de koning van Kanaän door de Israëlieten overwonnen, zodat haar geloof als volgt wordt omschreven: *'Laat gezegend zijn boven de vrouwen Jaël, de vrouw van Heber, de Keniet, laat zij boven de vrouwen in de tent gezegend zijn'* (Richt. 5:24).

Dan volgt *Ruth* de Moabitische, de dochter van een onrein en verworpen volk. Zij krijgt een plaats gelijk aan die van de voornaamste moeders in Israël. Evenals bij Rachab komt de hoop van het volk door haar tot stand naar het vlees (Matt. 1:5). Zij krijgt een plaats die gelijk is in waardigheid aan die van Rachel zelf (Ruth 4:11). Zij had geen verwantschap met Israël, maar werd de drager van het geslacht van Isaï, van wie alle hoop van het volk afkomstig was.

In Davids tijd werd de vreemdeling bijzonder geëerd. Allereerst zien wij dit bij *Uria*. Hij was een Hethiet, maar zijn trouw aan de God van Israël en zijn zelfopoffering en ijver voor Israël waren voortreffelijk vergeleken met Israëls edelste mens in die tijd. Dit overblijfsel van de heidenvolken berispte zelfs de koning. In dezelfde tijd vinden de *Ithai*, de Gethiet (2 Sam. 15). Hij schijnt zich met zijn mannen bij David gevoegd te hebben, en hij sprak bij die daad dezelfde taal die Ruth tegen Naomi sprak: 'Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God'. Hij was geen Israëliet, maar trouwer voor Israëls koning dan het volk zelf. Want toen Israël in opstand was gekomen onder Absalom, bleef deze vreemdeling trouw aan David, ten dode of ten leven.

In dezelfde tijd wordt er weer een vreemdeling of heiden aan ons voorgesteld in de persoon van Arauna, de Jebusiet (zie 2 Sam. 24); en zoals gewoonlijk gebeurt dit op eervolle wijze. Davids overtreding had het volk onder het oordeel gebracht en de Engel van de Heere sloeg er duizenden op Gods bevel. De hand van de engel werd tegenhouden boven de dorsvloer van deze Jebusiet. Daar roemde de barmhartigheid voor het eerst tegen het oordeel (Jak. 2:13). De zonde heerste tot de dood in Israël, maar de genade heerste hier tot het leven in het erfdeel van een

heiden. Wat een hoge onderscheiding, wat een genade voor de volken! Dit sprak tot allen zonder extra woorden of taal. In de boeken 1 en 2 Koningen vinden we de weduwe te Sarepta bij Sidon, en Naäman de Syriër. Geen van beiden bereikte zo'n hoge plaats in Israël als andere vreemdelingen, maar zij werden monumenten van Gods uitverkiezende genade (zie Luk. 4:25-27). Later vinden we nog Jonadab, de zoon van Rechab (2 Kon. 10:15). Hij werd de metgezel van Jehu in het oordeel over het huis van Achab.

Bij de aartsvaders en in de dagen van Mozes, Jozua, Richteren, David, en in de boeken 1 en 2 Koningen wordt de vreemdeling dus van tijd tot tijd aan ons voorgesteld en steeds eervol genoemd. Naast deze getuigenissen was er nog een blijvende tegenwoordigheid uit de heidenvolken in Israël. Ik bedoel de familie van de Rechabieten, die in Israël leefde van de vroegste tot de laatste tijden, vanaf Mozes tot Jeremia (Richt. 1:16; 1 Kron. 3:55; Jer. 35:8). Gedurende deze eeuwen woonden zij als vreemdelingen in het land. In het begin gingen ze de stad uit om in de woestijn te wonen, en aan het einde hadden zij hetzelfde karakter. Zij bouwden geen huizen, kochten geen akkers, woonden in tenten en aten niet van de vrucht van de wijnstok. Zij vormden een permanente groep van Nazireeërs, nog meer voor God afgezonderd dan Israël zelf. Zo trouw waren zij aan hun gelofte van toewijding dat God aan het einde, toen Hij het oordeel uitsprak over Zijn eigen volk, beloofde dat het hun aan geen man zou ontbreken om voor Hem te staan al de dagen (Jer. 35:19). Gedurende hun lange verblijf in Israël, en zo vaak we over hen horen, is het altijd tot hun eer. Zij krijgen altijd een ereplaats en tonen zo'n karakter van heiligheid dat ze uitsteken – evenals andere vreemdelingen – boven het niveau van het volk Israël. De heidense hoofdman (Luk. 7:1-10), en de Syrofenicische (Mark. 7:26), verschijnen pas in het Nieuwe Testament. Evenals de anderen nemen zij ook een aparte plaats in. De Heer spreekt er beide keren over.

Evenals Melchizedek voor de Joden een heenwijzing had moeten zijn naar een betere orde van priesterschap dan dat van Aäron (Hebr. 7), zo is deze rij vreemdelingen na Melchizedek een aankondiging van betere dingen dan alles wat Israël kenmerkte, dingen die in de toekomst waren weggelegd voor de heidenvolken. Ja, Israël had door hen voorbereid kunnen zijn op de roeping en de komst van de gemeente van God. De gemeente, die met de Zoon van God als haar Hoofd een vreemdeling op aarde is en een meer geëerde plaats heeft in Gods bestel dan Israël ooit kende. Al deze voorname vreemdelingen wijzen telkens heen naar de gemeente. Maar de gemeente is niet in de plaats van Israël gekomen. Zij is een vreemdeling op aarde, waar Israël haar thuis had. Haar burgerschap is in de hemel en niet op aarde. De verlost zijn zonen van God en de wereld kent hen niet, zoals zij Christus niet gekend heeft. Zij staan aan het einde van de eeuwen (1 Kor. 10:11),

en zijn gestorven en opgestaan met Christus. De Heer Jezus had geen plaats hier op de aarde en de gemeente, als het ware samen met Hem, verblijft hier ook tijdelijk. In beginsel afgezonderd van de wereld rondom hen, zoals de Rechabieten afgezonderd waren van Israël, waaronder zij slechts woonden of hun tenten opsloegen.

Niet gesproken wordt over de betekenis van deze vreemdelingen als typologisch voorbeeld. Alleen wordt gewezen op het feit van hun hogere positie als aankondiging van Gods kant van Zijn hogere, verheven bedoelingen aangaande de gemeente, de ware vreemdelingen. Van sommigen kan de geschiedenis zinnebeeldig zijn. De bijzonderheden van hun geschiedenis worden niet altijd genoemd, maar alleen het feit van hun verheffing in Israël. Opgemerkt wordt hoe heerlijk de gemeente zich openbaart in de tussentijd van de verwerping van de Messias door Israël, tot de uiteindelijke verlossing van Israël door de Messias (Ex. 2:16-22). Zippora (die al eerder is aangeduid) werd een schuldenaar wegens de redding en het nieuwe leven (waarvan het water of een bron voortdurend het zinnebeeld is). Mozes krijgt in de dag van zijn verbanning door Israël het recht om haar tot vrouw te nemen met de volle goedkeuring van haar vader. Dit alles is vol betekenis ten aanzien van de verborgenheid van Christus, de Vader, en de gemeente.

Als bewijs dat dit een type is, kunnen wij ook herinneren aan de rede van Stefanus, die spreekt over de verwerping van Jozef en van Mozes door hun broeders als voorbeeld van de verwerping van Christus door de Joden. Het verbond van Jozef en van Mozes met hun heidense vrouwen stelt duidelijk de eenheid voor van de Heer met de gemeente gedurende de tijd van Zijn verwerping en vervreemding van Israël. Verder valt op te merken dat een onpartijdige Jahweh de vreemdeling liefde bewijst, en wat Paulus door de Geest zegt dat een heilige moet verwachten is hetzelfde (Deut. 10:18; 1 Tim. 6:8).

Zo eindigen twee geslachtslijnen in Christus. De lijn van vooraanstaande Israëlieten of achtenswaardige leiders van het volk, die geroepen werden in de bijzondere kracht van de Geest om het volk te helpen en te leiden, eindigt in Christus als Israëls Profeet en Koning, de God van Jesjurun. In de laatste dagen zal Hij het schild van hun hoop en het zwaard van hun hoogheid zijn (Deut. 33:29). En de lijn van onderscheiden heidense vreemdelingen, die een karakter tonen van waardigheid die veel hoger was dan de gewone roeping van Israël, eindigt in Christus als het Hoofd van Zijn lichaam, de gemeente.

Het komende Koninkrijk zal Hem openbaren en allen die ieder afzonderlijk met Hem verbonden zijn in deze verschillende heerlijkheden. Alle dingen in de hemel

en op de aarde zullen dan in Hem zijn samengebracht (Ef. 1:10). De ware vreemdelingen of de gelovigen zullen stralen in de hemel, *'als de zon in het Koninkrijk van hun Vader'* (Matt. 13:43). Israël zal zijn heilige rust vinden op aarde onder David, hun Vorst en Herder. Dit alles brengt ons tot het Johannes-evangelie, want Johannes is de geschikte getuige van Christus als de Zoon van God, de ware Vreemdeling op aarde en van de heiligen die met Hem verbonden zijn in dit karakter en in de relatie met de Vader. Want dit evangelie wordt daardoor onderscheiden en maakt dat dit een deel van Gods Woord is, dat kostbaar voor ons is.

Mogen wij verstandige harten hebben om de verborgenheden die ons in het hemelse Woord worden meegedeeld te verstaan. Laten we het maar onderscheiden: iedere regel ervan heeft goddelijk gezag. Maar geliefden, de enige veilige en zekere kennis is dat wij met de Heer in gemeenschap zijn gebracht door de Geest; en dat dit als we het eenmaal verkregen hebben ertoe bijdraagt te groeien in de gemeenschap met Hem. Mogen wij dit meer en meer nastreven.

Bron: Le Messenger Évangélique 1954-197; Titel: Introduction à l'étude des évangiles

